

ser, og det er også utrolig vigtigt, bl.a. inden for områder som strafferet og sikkerhed.

Så får vi færre kommissærer, og det synes vi også er et rigtig godt tiltag. På samme måde, som man altid kan diskutere på nationalt plan, hvorvidt det er nødvendigt med så og så mange ministre, er det også en helt relevant diskussion på europæisk plan: Hvorfor opfinde nye kommissærømråder, blot fordi vi bliver flere og flere lande?

Så vi synes, der er rigtig meget, der trækker i den rigtige retning. Vi ville gerne have haft en folkeafstemning for på den måde at vise – også fra jupartierne side – at vi på ingen måde er bange for at tage den europæiske diskussion, gå ud med åben pande og kæmpe for de synspunkter, som man har, tage diskussionen med nejsigerne.

Kl. 15:35

Når vi ender med ikke at få folkeafstemningen, så er vi fra Ny Alliances side bange for, at det vil være med til at skabe yderligere myter, skabe yderligere vind i sejlene for nejpartierne, og det synes vi egentlig er en rigtig dårlig løsning.

Derfor håber vi stadig væk på – og det er måske et naivt håb – at man alligevel besinder sig også fra jasidens side og ender med at kaste det her forslag ud til en folkeafstemning. Så kan vi få en åben, fair og reel diskussion, og så får vi selvfølgelig også et ja til den her traktat, og dermed ville vi virkelig være kommet nogle skridt i den rigtige retning i forhold til at få bekæmpet myter og få frataget nejsiden nogle redskaber, som de ikke burde have.

Kl. 15:35

**Den fg. formand** (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Der er ingen korte bemærkninger til ordføreren. Men vi har endnu en ordfører, og det er hr. Søren Krarup som privatist, og hr. Krarup har 5 minutter, værsgo.

Kl. 15:36

(Ordfører)

**Søren Krarup** (DF):

Jeg er blevet så gammel, at jeg somme tider lever i fortiden, og det sker især, når jeg hører den højttærede udenrigsminister, hr. Per Stig Møllers, navn, at fortiden så melder sig hos mig. For jeg husker så, at han i 1968 redigerede en bog om synspunkter i konservatismen, som jeg anmeldte. Jeg husker, at vi mødtes på tv i 1970 og diskuterede Det Konservative Folkepartis nye parti-program, og jeg husker såmænd også, at vi i

1973 udgav en bog sammen, som vi bagefter diskuterede i et fjerde kapitel, hvis synspunkter fra hr. Per Stig Møller jeg ikke skal trække frem ved denne lejlighed.

Men hr. Per Stig Møller – udenrigsministeren – var jo og er konservativ, og det var det, der allerede dengang slog mig, for konservatisme ...

Kl. 15:37

**Den fg. formand** (Karen J. Klint):

Jeg vil gerne henstille til medlemmerne om, at der er mere ro i salen, så taleren har en fair chance for at få sine ord hørt. Værsgo.

Kl. 15:37

(Ordfører)

**Søren Krarup** (DF):

Konservatisme forholder sig jo til det nationale. Det gør det i udpræget grad i Det Konservative Folkeparti i den sammenhæng, hr. Per Stig Møller vedkendte sig at være konservativ i, for det var jo som bekendt John Christmas-Møller, der satte den konservatisme, som hr. Per Stig Møller vedkendte sig. For Christmas-Møller var det nationale – netop udtrykt i en national selvstændighed og derfor samlet i interessen i et stærkt dansk forsvar – noget afgørende. Det var det som bekendt også for Christmas-Møllers disciple, brødrene Aksel og Poul Møller, som jo under besættelsen meget lagde vægt på netop den nationale selvstændighed som kernen i konservatisme.

Jeg vil så spørge udenrigsministeren: Når kernen i konservatisme er respekt for dansk selvstændighed, er der så ikke en vis vanskelighed ved som udenrigsminister at stemme ja til at være fortaler for en traktat, der meget bevidst ønsker at gøre den danske selvstændighed til noget totalt underordnet, for ikke at sige noget, der ophæves, idet man gør Danmark til en del af en europæisk union, der nu bekender sig til flertalsafgørelser, dvs. ophæver Danmarks mulighed for at sige nej til noget, der er skadeligt for Danmark?

Nu har jeg talt om, at min alder gør, at jeg lever i fortiden. Jeg kan også sige, at mit tidligere erhverv lægger det nært, at jeg stiller samvittighedsspørgsmål. Jeg vil derfor stille udenrigsministeren et samvittighedsspørgsmål: Er der ikke i dybet af hans sjæl alligevel en ubehagelig fornemmelse ved at være fortaler for en Lissabon-traktat, der i realiteten betyder et slag imod dansk selvstændighed, dvs. imod den konservatisme, som jo skulle være kernen i udenrigsministerens holdning?